

Després de llegir alguns dels escrits realitzats per persones que estimaven al Ramón he decidit que jo també volia dedicar-li unes paraules. Alguns de vosaltres us preguntareu, i aquesta qui és? Doncs molt simple, sóc una persona que no tenia una gran amistat amb el Ramón, ni em va ensenyar a corre, ni a jugar, ni a fer passes, ni a xutar a portaria, però sí que em va ensenyar a estimar, a donar-nos suport els uns als altres, a no rendir-nos mai, a mirar sempre endavant, a ser tal i com som i a lluitar per tot allò que estimem.

Jo a part de formar part de la Unió Esportiva Cabrera com a cheerleader, també sóc la filla de la Montse i la germana del Carles. Aquí sí que em vull adreçar particularment al Ramón (que se me m'està escoltant) i donar-li les gràcies per tot el que a fet per ells. El Ramón sempre ha estat ajudant al meu germà quan tenia problemes amb l'equip o a l'escola o quan tenia por a xutar davant la portaria; i a la meva mare que sempre ha estat allà per ajudar-la en tot el que ha pogut. Per tot això gràcies.

La última vegada que vaig veure al Ramón va ser el diumenge dia 12 quan per coses de la vida em va venir de gust anar a visitar-lo. Vam anar-hi la meva mare i jo. Quan vam arribar estaven el Ramón, la seva dona i el seu fill. Donava la casualitat de que li havien comprat un mòbil nou ja que ell tenia molta il·lusió en tenir-ne un. Qui m'hauria de dir a mi que el Ramón, aquell que estava assegut a la cadira somrient i mantenint una conversa amb nosaltres, una setmana després ens deixaria.

Quan la meva mare em va donar la notícia el meu cos va recordar un sentiment semblant al que vaig sentir fa tres anys quan desgraciadament el meu avi ens va deixar. És un sentiment de pena però també d'alleujament. Aquest sentiment és diferent als altres, és un sentiment molt especial, per això se sent poques vegades.

Si hagués de descriure el Ramón amb una paraula no podria, però sí que tinc una paraula per dirigir-li a ell, GRÀCIES!